

fac. II

笑 林

*Depot legal
Hanoi - le 11/11/27*

80
INDO-CHINOIS
345

THU - LAM ANNAM

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
No 7739

THO - AN

Soạn ra

QUYỀN THỨ NHÌ

lần thứ tư

PRIX .. 0\$20

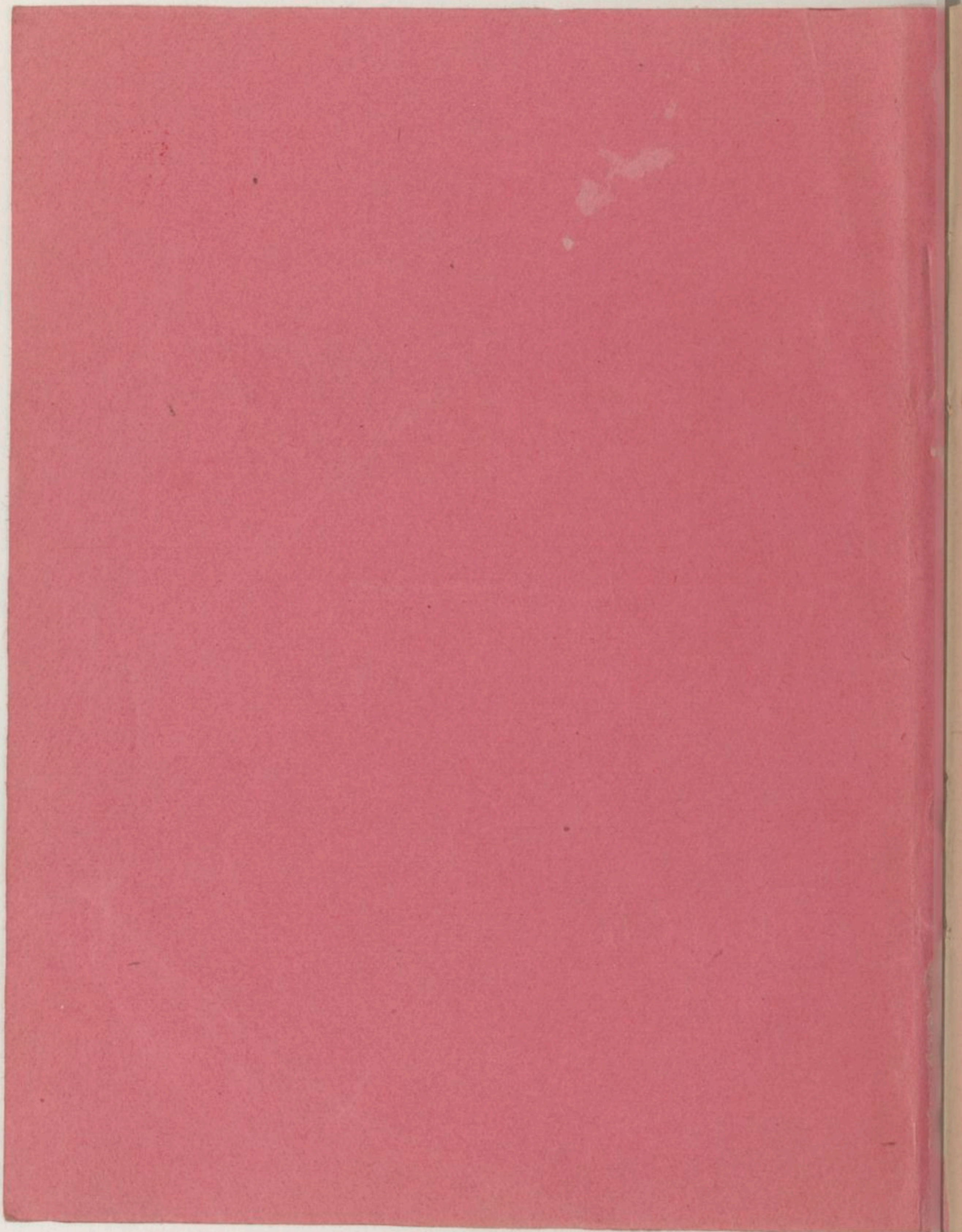
*goc
Ind-Ch.*

Piece 345 **Biệu ÍCH-KỶ**

HANOI - 58, Phố Hàng Giấy, 58 - HANOI

1927

Imp. Thanh-Niên - Hanoi

笑 林

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 7739

TIÊU - LÂM - ANNAM

Conte pour rire

THỌ - AN

Soạn ra

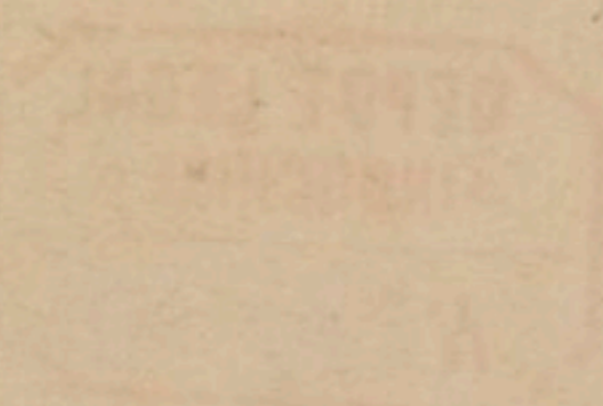
QUYỀN THỨ NHÌ

Hiệu ICH-KỶ

58, Phố Hàng Giấy, 58

HÀ - NỘI

1927

笑 林

TIEU - LAM - MANH

TOUS DROITS RÉSERVÉS

DUYEN THU HUU

YANG HUI HUI

101 - AP

101 - AP

101

32 — Phải mắng oan

Hai vợ chồng trẻ, đang độ thanh xuân. Một đêm, gió mát giăng trough, chồng hỏi nhỏ vợ rằng :

— Những lúc đấy muốn đi thì làm thế nào cho đây biết được ?

— Hễ lúc nào đỏ mặt lên là chính lúc ấy đương...

Anh chồng biết vậy.

Đến hôm giỗ bố, vợ phải chui đầu vào bếp, bì hụi làm cỗ cả ngày, hóa ra mặt đỏ như quả gấc chín. Khi cỗ làm xong đệ lên giường thờ cúng ; chồng đương khúm núm qui khấn ở trước bàn, bỗng đầu vợ lù lù ra.

Chồng nhìn thấy mặt vợ đỏ gay, tức quá ; tái mét mặt lại đứng phắt ngay dậy, mắng rằng : « Sao mày hư thế ? Hôm nay là ngày giỗ bố tao, mà mày cũng không biết nể ! Mày lại nhè lúc tao đương khấn vái, mà mày..... đỏ mặt mày lên ! Đồ quạ mỏ ở đâu ấy a ! »

33 — Thằng dầy tờ nồm

Ngày xưa có một bà Huyện đến chơi với chị em bạn ; có thằng dầy tờ đi theo hầu.

Đương khi ngồi nói chuyện, đông đủ cả mọi người, bà Huyện ta tự nhiên vãi ngay ra một cái rắm. Thằng đầy tớ đứng hầu ở sau lưng thấy bà mình đánh rắm, phì cười ra. Nhưng mà lúc bấy giờ các bà ngồi chơi đấy thì đông, mà đầy tớ đứng hầu chung quanh cũng nhiều, cho nên lộn xộn, không biết rõ là rắm ai.

Tuy vậy bà huyện cũng ngượng, bèn liền cáo lui ra về; trong bụng căm thảng đầy tớ quá. Muốn chùng như về đến huyện, thì đem bằm vằm ngay nó ra được!

Thế nhưng mà đi đường, dần dần bà nguôi cơn giận. Cho nên khi về đến dinh, chỉ gọi nó vào nhà trong, mà chửi mắng nó đáo để một hồi, rằng: « Đồ ngu! đồ dại! đồ không ra gì! Mày như người ta thì mày nhận là của mày có được không! Việc gì mày lại nhe răng ra mà cười, như con đong-sơn vậy? Đồ ăn mày ở đâu ấy à? Bận này bà tha cho, bận sau mà còn thế nữa, thì bà đánh lột xương ra! . . . » Rồi đuổi nó: « Bước ngay ra đường kia, nỡm! »

Anh nỡm ta sợ mất vía, vội vàng lui ra; xăm xăm chạy một mạch đến nhà kia, nói với đông

nhan cả mọi người rằng :

— Thưa các Bà, cái rằm bà con đánh ban này, là rằm con đây !...

34 — Khóc chồng

Có một chị, chồng mới chết.

Khi người chồng còn sống, cứ mỗi bận đi lại với vợ thì bỏ một hột gạo vào trong cái hũ.

Đến lúc chồng chết, chị ta đem hũ ấy ra, đổ gạo vào đấu thì chưa được lưng đấu. Mới ngồi khóc rằng : « *Ơi anh ơi, là anh ơi ! Anh lấy tôi chưa được lưng thưng vực đấu, mà anh đã bỏ tôi anh đi, anh ơi, là anh ơi !.....* »

35 — Ông khách nói mất

Mọi nhà có giỗ, mời khách đến ăn cỗ. Khách đến đông đủ cả rồi, dọn cỗ ra thiếu mất một đôi đĩa.

Một người cầm đĩa, mời nhau. Còn người khách không có đĩa, đứng dậy bảo người nhà rằng :

— Múc cho tôi xin một chậu nước lã,

Chủ nhà nghe thấy, chạy lại, hỏi lấy nước làm gì.

Ông khách nói rằng :

— Tôi rửa tay cho sạch để bóc đồ ăn!...

36. -- Ông già thật thà

Có một ông lão già thật thà quá. Một hôm cày ruộng ở ngoài đồng. Đến bữa cơm, bà vợ ra cổng đứng gọi to rằng.

— Ông ơi! Cơm chín rồi, đi về mà ăn

Ông lão cũng nói to lên rằng :

— Ừ, để tôi giấu cái cày trong bụi tre đã, rồi tôi về.

Đến khi về, vợ bảo chồng :

— Giấu cày thì cứ im mà giấu; sao ông lại kêu rống lên thế, người ta biết người ta có lấy mất không? Từ rày giờ đi, ông đừng có nói to nữa, nhé!

Ông lão gật đầu :

— Ừ, từ rày tôi không nói to nữa.

Ăn cơm xong, ông lão giờ ra đồng, vào bụi tre tìm cày thì không thấy cày đâu nữa: Người ta ăn cắp mất rồi!

Vội vàng chạy về, ghé mồm vào tai vợ mà nói rằng :

— Người ta ăn cắp mất cái cây rồi bà mày ạ! . . .

37. — Vỏ quit dày, móng tay nhọn

Hai ông thầy, — một ông thầy bói và một ông thầy thuốc. — không biết làm sao mà hằn thù nhau.

Một hôm, có một mù đàn bà, chồng ốm, thuốc thang cũng vái làm sao cũng không khỏi; cùng đường, đũa nhờ ông thầy bói xem hộ có phương kế nào cứu được chồng chăng.

Ông thầy gieo quẻ xong, bảo chị ấy cứ đến xin thuốc ông lang nọ cho chồng uống thì khỏi ngay. Nhưng mà bụng ông thầy muốn xỏ ông lang, mới dặn mù ấy rằng :

— Hễ lại nhà ông lang, thì phải hỏi ông ấy : « Có phải thật ông là ông lang mà giao cầu mạng nhện chăng và ô thuốc mốc, không ? Hỏi thế rồi hãy kể bệnh xin thuốc, thì thuốc mới hay.

Mù ấy xin vâng. Hỏi thăm đến nhà ông

thầy thuốc nọ, rồi cũng cứ nói như nhời ông thầy bói đã dặn.

Ông lang thấy nói hỏi thế thì tức quá, đoán rằng hẳn lại bằng thầy bói xỏ mình đây ; cho nên mới hỏi lại mục nọ rằng có phải ông thầy bói ấy dặn thế không. — Mục nọ bảo phải. — Ông lang cảm lắm, nhưng mà cứ lặng bốc thuốc cho mục ấy. Tay bốc thuốc, bụng nghĩ cách để xỏ lại anh thầy bói kia. Lúc đưa thuốc cho mục ấy, mới dặn rằng :

— Phải bắt cho được một con ruồi ở mép ông thầy bói ấy, mà làm thang thì thuốc này mới nghiệm.

Mục ấy xin vâng : vội vàng giở lại hàng ông thầy bói, ngồi chực xem hễ có con ruồi nào đến đậu mép ông thầy thì bắt. Nhưng mà ngồi đợi mãi cũng chẳng thấy con ruồi nào đến.

Nóng ruột quá ! — Giờ đã chiều rồi, mà chông ốm nằm đợi ở nhà !

Máy làm sao, có hàng bánh rán rao qua. Ông thầy bói ngồi buồn, gọi vào mua ăn ; ăn nhồm nhàm, mặt dính cả vào râu : Bỗng

có một con ruồi xanh ở đâu bay lại, đậu ngay vào mép.

Mụ kia mới rón rền lại gần, giơ thẳng cánh, vả ông thầy bói một cái đánh « đốp » lòi cả bánh rán ra.

Ông thầy bói kêu vỡ lòng nước, rằng :

« Ông làm gì đũa nào mà đánh ông ? »

Mụ kia vội vàng nói đầu đuôi cho ông ta nghe, rồi một mạch chạy thẳng về nhà...

38 — Thơ cóc

Có ba anh vẫn tự đắc là mình hay thơ nôm. Một hôm, rủ nhau đi chơi chùa, để cùng họa thơ tức cảnh.

Nhưng mà đến chùa, không biết làm thơ gì ; mới bảo nhau hãy đưa tiền cho ông tự đi mua rượu và đồ nhắm để đánh chén đã : — hễ rượu vào rồi, tự khắc thơ ra tuôn tuột !

Mua về, ba ông ngồi bắt chán chữ 五, gật gù uống rượu, rung đùi nghĩ thơ. Chợt thấy con cóc ở trong xó, nhảy ra. Một ông mới ngâm rằng :

*Con cóc trong hang,
Con cóc nhảy ra.*

Ông thứ hai họa theo rằng :

Con cóc nhảy ra,

Con cóc ngồi đây.

Ông thứ ba :

Con cóc ngồi đây,

Con cóc nhảy đi.

Ba ông cùng vỗ đùi, cười ồ cả lên, khen rằng :

— Hay ! hay ! hay thật !

Cười chầu rồi một ông bảo rằng :

— Thơ ta tuyệt cú ! mà ta xuất khẩu thành chương như thế thì tôi e lắm, hai Tiên - Sinh ạ. E rằng Thánh - nhân người đã dạy . ai mà linh khẩu lắm thì chẳng kéo chết non. Vậy ta phải nên liệu trước.

Hai ông kia lấy làm phải lắm, bèn mời ông tự ra, nói hết đầu đuôi ; rồi đưa tiền nhờ mua bộ ngay cho ba cô ván.

Ông tự cầm tiền đi mua. Một chốc đem về bốn cái áo quan. Ba ông hay thơ mới hỏi :

— Sao lại mua những bốn cái thế ?

— Thưa các Ngài, tôi mua thêm một cái

để cho tôi, bởi vì tôi buồn cười quá cũng đến chết mất !

39. — Được cả đơn liền kếp

Một chị có chồng phải lòng anh hàng xóm. Một hôm, chồng đi vắng, chị ta đón nhân-ngãi về nhà,

Đương trò truyện ở trong màn, sực thấy anh chồng đẩy cửa về. Anh nọ vội vàng chui ngay xuống dưới gầm giường còn chị kia thì giả cách đau bụng, kêu lẩn kêu lộn ở trong màn, gọi chồng bảo rằng :

— Có mau mà giắt tôi ra đường sau đi đồng, không thì chết mất.

Chồng vội vàng giắt vợ vào nhà trong. Vào đến nơi, chị nọ làm bộ cố rặn mà nói rằng :

— Mấy không ra mau thì chết cả tao liền đấy !

Anh kia nghe thấy thế, vội vàng chui ra, chạy về. Chẳng may sân nhà có lấm rêu, trượt, ngã đánh « *huych* » một cái bằng giời giáng.

Anh ta lập tức bấu ngay một ít rêu viên

tròn lại, đứng dậy, chạy vào bảo chồng chị kia rằng :

— Tôi ở bên nhà, nghe thấy bác gái kêu đau bụng từ xớm đến giờ, mà chưa khỏi. Đây tôi có viên thuốc này hay lắm, đưa sang để cho bác gái uống thử xem có khỏi không.

Rồi đưa viên rêu bảo chị kia nhai mà nuốt đi. Chị kia nuốt chưa đến cổ, đã kêu khỏi rồi.

Anh chồng không biết lấy gì mà giả ơn anh láng giềng được. Hôm sau bàn với vợ, đi mua một buồng cau non đem sang tạ.

40. — Anh chàng lần thẩn

Ngày xưa có một anh tính khi lần thẩn: hễ vợ đi đâu, cũng theo đi đấy; vợ ngồi đâu cũng ngồi ngay bên cạnh, để giữ gìn cái của vợ, kẻo sợ nó đánh rơi mất.

Người vợ bảo làm sao cũng chẳng nghe, cứ quẩn-quít, không chịu rời nó ra một bước nào.

Vợ tức mình quá, một hôm, mới nhặt một cái

mảnh sành, giắt sẵn vào lưng, rồi ra đi chợ. Anh chông lẻo đẻo theo sau.

Đi đến một cái ao, nó quay lại bảo cu cậu về đi, không về thì nó vất cái ấy xuống ao cho rồi. Cu cậu không về. Nó mới cầm miếng mảnh sành, ném đánh «bồm» một cái xuống ao, mà nói giỡn rằng:

— Bảo mãi cũng chẳng nghe thì để làm gì mà không vất đi cho rảnh! — Nói rồi, ngoay ngoáy đi.

Anh nọ tưởng vợ ném cái ấy xuống đây thật, vội vàng chạy về nhà lấy cái gầu lại tát nước. Tát cạn ao rồi, xắn quần, lội xuống tìm. Tôm cá nhầy chung quanh bên mình vô số, cũng chẳng bắt, cứ hí hụi mò tìm cái kia; mãi cũng không thấy.

Có một chị đi đến đấy, thấy thế hỏi rằng:

— Bác tìm gì vậy? Sao cá nhiều thế kia, mà không bắt?

— Tôi tìm cái này, chẳng biết gì cả!

— Thế thì bác cho tôi xuống bắt ít cá vậy, chẳng có hại của.

— Ủ, cá đấy, tha bỏ xuống mà bắt. Nhưng mà hề có tìm thấy cái gì, thì phải giả tôi.

Chị nọ cũng chẳng biết là cái gì ; chỉ cốt thềm bắt mấy con cá, cho nên cứ ừ liêu. Rồi vén váy, lội xuống ao, bắt cá. Ai ngờ chị ta cúi chổng mông, để hở cái gì ra ! Anh kia trông thấy, vội vàng chạy lại, nắm lấy cái ấy, mà kêu lên rằng :

— A ! a ! a ! đây rồi ! Của tôi đây rồi ! Gớm ! mầy để tao tìm mãi từ sớm đến giờ !

Nói rồi, lại trách chị kia rằng :

— Sao chị tệ thế ? Chị bắt được, mà chị lại không giả tôi ?

Chị nọ kêu giầy nầy :

— Buông ra ! Ô hay chữa kia !

Anh ta không buông ra, cứ giữ chặt lấy.

Chị cãi của chị, anh cãi của anh : đương lời thôi thì người vợ vừa về đến đấy, thấy thế, vội vàng tót váy lên, bảo chồng rằng :

— Của nhà ta đây kia mà ! O' nhảm ! Buông bác ấy ra chứ !

Anh nọ trông lên, thấy rõ của mình đâu vẫn ở đấy, mới buông chị kia ra mà nhăn nhó nói rằng :

— Ô hay ? của bác ấy cũng như của ta nhỉ.

41 — Bất tỉnh nhân sự

Một anh có tính ngủ mê, ngủ mê quá, đến nỗi một hôm anh em, họ khiêng ra chùa, họ cạo trọc cả đầu đi, mà cũng vẫn ngủ không biết gì suốt.

Đến khi giở dậy, thấy mình ở chùa, mà sờ lên đầu thì không thấy tóc ; lấy làm nghi ngờ. Chẳng biết có phải mình không hay là sư, mới hỏi rằng :

— Ta hay sư ? ... Sư hay ta ?... Ta ời, có phải không... hử ta ?

Chẳng thấy thừa, thòi lằm bằm rằng :

— Cứ đi về nhà thử xem thì biết : hễ phải ta thì chó nó không cắn, mà không phải ta thì chó nó cắn !

Bèn đứng dậy đi về. Nhưng mà về đến nhà, chó nó thấy đầu trọc, dị dạng nó cắn rầm lên. Anh ta chắc là không phải mình rồi, bỏ nhà đi biệt, không về nữa.

42 — Tham lam mắc lừa

Hai anh đi đường với nhau, tối đến, cùng vào ngủ trọ ở hàng cơm. Hàng cơm có bán bánh rán. Anh họ muốn ăn, nhưng mà lại

không muốn mất tiền ; cho nên mới đợi để anh kia ngủ say, rồi mò bánh rán ăn ; ăn chán, lấy mật bôi vào râu anh kia.

Nhà bán hàng sáng sớm giờ dậy, thấy thiếu bánh, hỏi ai ăn ; chẳng ai nhận cả. Mới đi khám mồm thì thấy râu anh kia dính be bét những mật. Nhà hàng bắt đền anh ta phải giả tiền bánh. Anh ta tức quá ; biết chắc hẳn là anh nọ xỏ mình. Nhưng mà cũng cứ cần răng bỏ tiền ra giả.

Đền trưa, anh nọ muốn ăn mít, muốn ăn nhiều, mà lại muốn giả tiền ít ; mới bảo nhà hàng dọn mít ra, hai người cùng ăn. Anh nọ ăn rõ nhanh, hễ hai hột thì nuốt một và nhả ra một. Ăn xong rồi, bảo nhà hàng cứ đếm hột mà tính tiền : ai nhiều hột thì giả nhiều tiền, ai ít thì giả ít. Thành thử ra nó ăn nhiều, nhưng mà lại mất ít tiền ; còn anh kia ăn ít, mà phải mất nhiều tiền.

Anh ta cũng cứ im lặng, xía tiền giả phân mình, chẳng nói năng gì cả. Rồi một chốc tự nhiên ngồi khóc.

Anh nọ lấy làm lạ, mới hỏi làm sao. Anh kia nói rằng :

— Tôi ăn mít, lại nhớ đến người anh em bạn tôi, ngày xưa, cũng vì ăn mít mà chết oan.

— Ô hay! ăn mít, làm sao mà lại chết được?

— Tại anh ta nuốt phải một hột, rồi sau nó mọc cây ở trong bụng, nổ bụng ra mà chết.

Anh nọ chợt dạ, vội vàng hỏi?

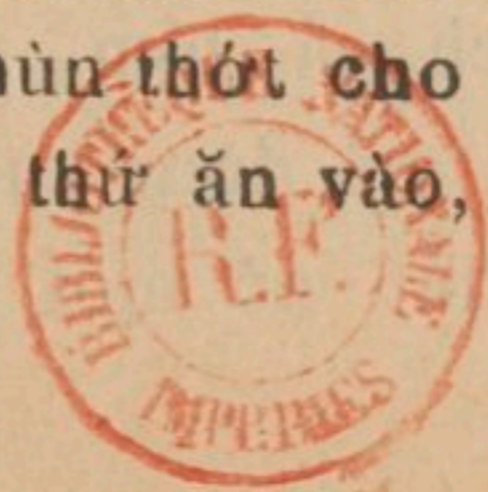
— Thật à? Nuốt hột mít vào trong bụng mọc cây lên à?

— Chẳng thật thì sao anh ta lại chết? Hoài của! giá mà anh ấy bảo tôi trước thì không việc gì đến nỗi chết: tôi có cách chữa, lấy được hột mít ấy ra như không.

Anh nọ sợ quá, phun ngay ra rằng:

— Thôi! thế thì tôi chết! Chẳng nói giấu gì anh, ban nãy tôi ăn mít, trót có nuốt mấy hột. Bây giờ tôi xin anh cứu tôi...

Rồi năn nỉ van lạy anh kia, xin anh ta cứu cho. Anh kia mới bảo phải đưa, mỗi một hột mít lấy được, là một tiền thì mới chữa cho. Anh nọ cũng xin vâng. Anh kia mới lấy mìn thốt cho ăn, bao nhiêu hột mít cùng là một thứ ăn vào, mửa ra hết sạch.

43 — Một mất mười ngờ

Có một chị hay ăn vụng. Thường thường hễ chồng đi câu được tôm về, có bao nhiêu con nhơn thì chị ta trợn lấy cả, giấu đẽ một chỗ, đợi lúc nào chồng đi vắng, ở nhà đem vào bếp nướng ăn.

Một hôm, chồng rình biết ý thế, mới lấy một cái que cứng, vót nhọn đầu, rồi lên nằm ở trên gác bếp.

Lúc chị kia đi đâu về, không thấy chồng ở nhà, tưởng đi vắng, mới lấy tôm đem vào bếp ngồi nướng. Chăm chăm chúi chúi nướng cho mau ; cho nên mặc váy, ngồi xồm, đẽ cả ra, mà cũng không biết. Nướng được con nào, bỏ vào một cái rổ, đẽ bên cạnh mình, đợi xong cả thì lằm một thề.

Nào ngờ anh chồng nằm ở trên kia, hễ nướng được con nào thì anh ta lại xiên mất con ấy.

Đến lúc nướng xong, chị ta ngoảnh lại, thấy mất sạch cả tôm. Nhìn trước nhìn sau, chẳng thấy ai mà dòm xuống thì chỉ thấy cái kia ; giận lằm, phát nó một thối một hời, mà bảo rằng :

--- Chỉ có bà với mây ở đây thôi mà đi đâu mất cả tôm? Còn có ai vào đây nữa? Chẳng phải mây ăn thì ai vào ăn, hử?

Phát mãi, vãi cả đái ra.

Lại mắng rằng:

--- Ủ, ừ! oan lắm đấy ư mà còn khóc!!

44. --- Râu quai nón

Một hôm, một ông Chánh - tổng râu quai nón, cưỡi ngựa đi làm thuế.

Đến một chỗ, đường nhỏ và lộn, không thể nào đi ngựa được; phải giắt lên quán, để gửi nhà hàng. Nhưng mà ở trong quán chẳng thấy có ai; chỉ thấy một ông thầy bói ngồi đấy mà thôi. Ông Chánh mới buộc ngựa bên cạnh mà bảo rằng:

--- Tôi gửi ông thầy con ngựa đây, nhé! Tôi vào trong làng gần đây, chốc nữa ra tôi sẽ lấy.

--- Chứ ông là ai mà lại gửi ngựa tôi?

--- Tôi là Chánh-tổng.

--- À! ông Chánh đấy ư! nhưng mà tôi giữ làm sao được? Ngộ chốc nữa có đũa

nào đến bảo là ông Chánh, đòi ngựa, thì tôi biết làm thế nào ?

— Ông thầy đừng ngại, tôi râu quai nón. Bây giờ tôi để ông xờ xem. Hễ chốc nữa tôi lại lấy ngựa, ông xờ lại, y như thế thì giả ngựa tôi ; mà không, thì thôi, ông không cho lây.

Ông thầy thuận. Ông Chánh đem râu lại cho mà xờ. Xờ, thấy râu tốt, khen mãi vuốt mãi lâu rồi mới buông cho ông Chánh đi.

Bấy giờ có một mục mò cua sau lưng quán. nghe thấy thế, lập tâm để lấy con ngựa ấy. Nó đợi cho ông Chánh đi được một lúc lâu, rồi nó lại, bịt mũi, bắt chước tiếng ông Chánh, mà nói với ông thầy bói rằng :

— Nào, xin ông con ngựa, nào !

— Ông Chánh đấy, phải không ?

— phải, tôi đây. Tôi đi làm thuế về đây.

— Vậy thì ông cho tôi xem râu, nào !

Mục nọ lại gào, tốc ngược vác lên, cho ông thầy xờ râu. Ông thầy vuốt mãi, khen mãi :

— Phải ông Chánh đây. Qui hóa quá ! Râu

đâu mà lại có râu quý thế này !

Rồi lại vuốt râu mình mà nói rằng :

— Râu tôi cũng khá, nhưng mà so với râu ông thì còn kém sa !... Ừ, ừ ! Ông này đã ăn mắm tôm ! đã đánh chén ở trong làng rồi mới ra đây ! Thế mà chẳng lấy phần cho tôi, công chinh giữ ngựa từ nãy đến giờ ; Tệ lắm, ông Chánh. nhé !...

45 — Ngủ chẳng được, thì bò chơi !

Có một anh, vợ mới đẻ ; em gái vợ đến chơi với chị, ngủ đấy để bỗng con nhón dõ chị.

Anh ta vốn có máu dê. Một đêm, người em vợ bế cháu nằm ngủ ở võng. Anh ta mới bò đến, chực sự nọ kia. Chẳng may vợ nó biết, mới ru con rằng :

Con ơi, con bú cho no !

Hỡi người quân-tử kia bò đi đâu ?

Anh ta hát rằng :

Đêm đông gà gáy o o !

Anh ngủ chẳng được, anh bò anh chơi.

Người em vợ ru cháu rằng :

Cháu ơi, cứ ngủ cho no !

Của dì dì giữ, ai bò mặc ai !

46 -- Úm-ba-la, ba ta cùng khỏi !

Một chị, chồng đi vắng, ở nhà ngồi gọt củ từ. Thấy củ hay hay, mới tê mê tẩu mẩu, lấy một củ nhét ngay vào chỗ nhét. Không ngờ lấy ra chẳng được ; phát sốt phát rét, điên cuồng cả người lên.

Đến lúc chồng về, chị ta giả cách ngộ cảm trèo lên giường, trùm chăn, nằm rên.

Anh chồng thấy vậy, chán quá ; ai ngờ về, vợ nó lại như thế ! Buồn mình, mới ra ngoài sân đùa bỡn với con chó cái, cho đỡ... buồn. Đùa bỡn thế nào mà tự nhiên anh ta ôm con chó lên giường, cũng đắp chiếu kín, nằm rên khừ khừ. Ai hỏi thì nói dối rằng đau bụng. Kỳ thực cu-cậu mắc..... nhau với con chó cái, không gỡ ra được, cho nên phải ôm cả chó lên giường.

Thành thế ra chồng nằm rên một giường,

vợ nằm rên một giường; hai vợ chồng cùng ốm cả.

Người nhà thấy vậy, sợ lắm, chạy sang kể chuyện với ông thầy pháp ở bên láng giềng: đầu đuôi hai vợ chồng tự nhiên phát bệnh như thế để xem ông thầy có phép gì cứu chữa được chăng.

Ông thầy bảo rằng ma làm đấy, phải cúng thì mới khỏi. người nhà bèn mời ngay ông ta sang cúng hộ cho.

Ông thầy sang, vào thăm người chồng, hỏi bệnh nào ra làm sao. Người chồng ghé vào tai nói thăm rằng:

Ông có cúng thì cúng cho nhà tôi, vì không biết làm sao mà tự nhiên nó phát sốt phát rét lạ như vậy. Còn tôi thì . . .

Mới nhỏ to kể thực chuyện mình cho ông thầy nghe.

Ông thầy lại vào thăm người vợ, thì người vợ nói khẽ rằng:

-- Ông có cúng, xin ông cúng cho nhà tôi, vì không biết làm sao mà tự nhiên đau bụng đau bao làm vậy. Còn như tôi, thì . . .

Cũng nhỏ to kể hết cả chuyện mình cho ông thầy nghe.

Ông thầy, biết rõ rằng hai bên cùng mắc một bệnh, mà bên nọ giấu bên kia. Song cũng cứ làm thình như không, ra sân bày đàn để cúng. Nhưng mà trong bụng chỉ tơ tưởng chuyện hai vợ chồng nhà chủ, cho nên tê tê buồn buồn, sẵn thấy có nậm rượu ở trên bàn đem xuống, dứt ngay cái thần xác vào đó. Chẳng may mắc ngang, không rút ra được, cứ chịu chết đứng ở giữa sân, hai tay giữ nậm rượu.

Chị kia trông thấy thế, phì cười đến nỗi băng cả củ từ ra. Con chó cái thấy củ từ rơi xuống đất, nghĩ là miếng thịt, nhảy xổ ra đớp. Thầy pháp tưởng chó nhảy ra cắn mình, vội vàng lấy tay sua vung văng, đập luôn nậm rượu vào chân bàn, vỡ tan ra.

Thế là ba người cùng khỏi cả. Bởi vậy cho nên thầy pháp ra trước đàn, bắt quyết mùa và niệm chú rằng :

— Úm-ba-la, ba ta cùng khỏi ! !

47. -- Hai bên cùng nhàm

Có bốn anh cùng hay sợ vợ. Một hôm, rủ nhau đi hát nhà trò. Đến nhà cô đầu, bốn anh chia nhau ngồi bốn góc giường đánh chén, nghe hát.

Vợ một anh đèn rình ở ngoài cửa, trông thấy rõ chồng mình ngồi tựa án thư về mé ngoài sân, mới đẩy cửa vào. Ở trong kia, thấy động vội vàng tắt sạch cả đèn; rồi anh nọ chạy sang chỗ anh kia, anh kia chạy sang chỗ anh nọ. Thành thế ra chỗ anh chồng chị ấy ngồi lúc nãy, bây giờ anh khác đến ngồi.

Chị ta cứ lẳng lẳng vào chỗ cạnh án thư, túm tóc anh kia lôi ra.

Anh kia vốn xưa nay vẫn thường phải vợ túm tóc như vậy, cho nên cũng tưởng chị nọ là vợ đến bắt mình về, thì cứ nín lặng chịu để lôi đi, không dám thở.

Còn chị nọ, vẫn quen thói túm tóc chồng, chắc anh này là chồng mình, thì cứ việc mà lôi bừa đi.

Lôi về đến nhà, chị ta mới gìm dần anh kia xuống tận đất, rồi đấm, vả cho anh ấy

một thôi một hồi, tối tăm cả mặt mũi lại. Đánh chán tay rồi buông ra, mà hỏi rằng:

— Từ rày đã chừa đi hát chửa?

Anh kia bấy giờ nghe thấy lạ tiêng, ngừng mặt lên trông, thấy chị nọ, mới ngẩn người ra; tên quá, lờm chị ta mà nói rằng:

-- Khéo chị đẽch này!

Chị này cũng bẽn. Nguyệt anh kia mà nói rằng:

-- Khéo anh đẽch này! . . .

48. — Tinh hay khoe

Có một anh tinh hay khoe của; mới may được một cái áo mặc vào, ra đứng ở ngoài cửa để chực xem có ai khen chăng.

Nhưng mà đứng từ sáng đến chiều cũng chẳng có ai khen cả: tức quá. Mãi đến gần tối, thấy có một anh tất tưởi chạy qua. Anh này cũng có tinh hay khoe của; nhà có đám cưới, lợn xỏ, chạy đuổi tìm lợn, đến đấy thấy anh kia đứng, mới hỏi rằng:

— Anh có thấy con LỢN CƯỚI nhà tôi nó chạy qua đây không?

Anh nọ kéo vạt áo ra, bảo rằng :

— Từ lúc tôi mặc cái **ÁO MỚI** này, tôi chẳng thấy con lợn nào qua đây cả !

49 — Chàng rề lém

Có một anh rề mới, nhà ở xa ; một hôm đến thăm bố mẹ vợ. Bố mẹ mừng rỡ, sai dọn cơm ra, cho anh ta ăn.

Đi đường xa, cho nên đói ; anh ta ăn hết cơm ở trong liễn, nhưng mà không giám gọi lấy thêm.

Nhân dịp lúc ông nhạc ngồi nói chuyện muốn tậu nhà, anh rề mới thưa rằng :

— Thưa cha, ở làng con có người muốn bán nhà : nhà ấy rui cột hãy còn tốt, cái nào cũng toàn bằng gỗ lim và cũng nhưn bằng cái liễn cơm này cả. — Vừa nói, vừa lấy đĩa gỗ vào liễn.

Ông nhạc nhìn liễn thì thấy hết cơm, mới gọi trẻ xới thêm. Người nhà bung vào dỡ cơm, mang ra ; anh ta xới sang bát, và lùa mấy miếng.

Bố vợ hỏi :

— Nhà còn nói đó, người ta muốn bán bao nhiêu ?

— Thưa cha, trước người ta nghèo, không có cơm ăn cho nên muốn bán ; bây giờ người ta có ăn rồi, không chịu bán nữa.

50 — Thầy dò viết thâu.

Có một ông thầy ngồi dạy đám trẻ con. Một hôm, ăn bánh rán ; ăn hết bánh, thấy ở đĩa còn dính nhiều mật, tiếc lắm. Bỏ đi thì thêm cho nên mới thè lưỡi liếm ngay một vạch, từ bên này sang bên kia đĩa :

Học trò thấy thầy làm thế thì cười. Thầy mới chữa thẹn, mà hỏi chúng rằng :

— Đố chúng bay biết chữ gì đấy nào ?

— Thưa thầy, chúng con không biết ạ.

— Chữ *nhất* là một, chứ chữ gì !

Rồi lại thè lưỡi, liếm một cái từ dưới lên trên, mà hỏi rằng :

— Chữ này là chữ gì ?

— Thưa thầy, chúng con không biết.

— Chữ *thập* là mười !

Thấy chung quanh đĩa, hãy còn dính nhiều mật, lại thè lưỡi liếm quanh thoáng mấy vòng, mà hỏi rằng :

— Chử này chử gì ?

— ? ? ?

— Chử *điền* là ruộng, viết thâu đây chử chử gì !
Đồ dốt cả ! . . .

51 — Thầy đồ ăn vụng chè.

Có một ông thầy đồ ngồi dạy học ở nhà người ta. Một hôm, nhà ấy có đỗ, nấu chè. Thầy đồ ăn vụng ngay mấy bát, nhà chủ biết, nhưng mà lại nể, không dám nói gì, sợ thầy thẹn mà đi mất.

Đến đêm thầy đồ đau bụng quá, mót đi ra ngoài. Song cửa nhà người ta chận kỹ, không làm sao mở được. Vả lại có mấy con chó dữ lắm, cho nên thầy cũng sợ mà không dám ra. Túng thê lắm phải đánh liều mở tráp tương vào đấy, đợi đến sáng sẽ đem vất tráp đi vậy.

Sáng hôm sau, mờ mờ dất, thầy đồ cắp tráp đi, định đem ra ngoài ao xa xa mà quẳng đi cho mất tích. Chẳng ngờ nhà chủ cũng

dậy sớm, thấy thầy đồ mang tráp đi, thì lại tưởng rằng vì tích thầy ăn vụng chè bôm qua, hoặc nhà có ai nói năng gì chẳng, cho nên thầy then, thầy không ở nữa mà bỏ đi.

Bởi thế, mới chạy ra, cố ý để lưu thầy ở lại. Ra đến cổng, gặp thầy, mới hỏi rằng:

— Chừ thầy đi đâu sớm thế?

— Tôi đi đường này một nhát, xin về ngay.

— Thầy có đi thì thầy để tráp lại.

— Ấy không, tôi phải mang cả tráp đi có chút việc cần.

— Không được. Thầy đến đây dạy học có một cái tráp, mà bây giờ thầy đem cả đi, thì tôi không nghe.

Nói rồi, mới lại dằng tráp thầy đồ lại. Thầy đồ cố giữ riết, không buông. Hai bên dằng co nhau, thế nào buột tay rơi ngay cái tráp xuống đất, vung toé cả cứt ra.

Thầy đồ đâm đầu chạy mất. Từ đấy, bán sỏi, không dám bén mảng đến gần phương ấy nữa.

52. — Ăn chả, giả nem

Có một người đàn bà; chồng đi lính vắng.

Ở bên cạnh nhà, có ông đồ, bụng muốn gạ gẫm nhưng mà không biết làm thế nào được. Nhân chị ta chữa, thầy đồ mới bắt học trò ngày ngày cứ kể to câu này:

Ai chữa mà không dưỡng thai,

Sinh con không mắt, không tai, không mồm!

Rồi cho học trò sang nói mánh với chị kia rằng: «Thầy tôi biết cách dưỡng thai. Bác nên sang mà nói để thầy tôi giúp cho.»

Chị ta cũng tin, mua một chục quả cau mang sang lễ thầy đồ và xin thầy dưỡng thai cho.

Thầy đồ làm bộ ngần ngừ lâu rồi mới thuận. Ngày ngày sang nhà, dưỡng thai mãi cho đến khi chị ta đẻ.

Một hôm, người chồng đi lính được phép nghỉ về thăm nhà. Dem con ra chơi, hôn hít mãi. Vợ thấy thế, mới nói rằng:

— Không có ông đồ bên cạnh thì có đâu được như thế, mà bây giờ hôn hít! Nên sang chơi mà tạ ơn người ta.

Anh chồng ngạc nhiên hỏi làm sao, thì vợ kể hết chuyện đầu đuôi cho mà nghe. Anh ta giận lắm, lập mưu báo thù thầy đồ.

Một hôm, thầy đồ đi vắng, anh ta bảo vợ sang nói với vợ thầy đồ rằng :

— Nhà tôi đi lính, bây giờ Quan sai về làng cắt đánh đàn bà. Nhân tôi có chút ơn với ông đồ : « Khi tôi có mang, ông vẫn sang dưỡng thai cho. Bởi vậy tôi có bảo nhà tôi phải giả cái ơn ấy, nhà tôi cũng bằng lòng. Vậy thì mời bà sang chơi, cho nhà tôi khám qua gọi là, để khi Quan có hỏi, thì nói rằng : đã khám rồi, nhưng mà bà không có đánh. Như thế thì bà khỏi phải lòi thối mà hai vợ chồng tôi cũng giả được ơn ».

Bà thầy nghe thấy, tưởng thật, vội vàng sang ngay cho anh lính ta khám.

Xong rồi về nhà, đợi chồng về, phô với chồng, kể hết cả chuyện.

Thầy đồ tức quá, ra đứng ngoài cửa chửi đồng rằng :

— Cha nó ra chứ ! Lệ đâu lại có lệ cắt đánh !

Anh lính ở bên kia, nghe thấy, cũng ra đứng cửa, chửi chổng không rằng :

— BỐ nó ra chứ ! sách đâu lại có sách dưỡng thai !

53 . — Ăn trộm thật thà

Có hai thằng ăn trộm, đêm đến rình một nhà; đợi khi nhà người ta ngủ cả rồi, thằng nọ bảo thằng kia rằng:

— Tao ngồi đây canh, mày vào lấy đồ. Hễ thấy cái gì nặng thì mày khuôn ra đây cho tao.

Không ngờ gặp phải thằng thật thà quá: Nó vào tìm chẳng thấy cái gì nặng cả, chỉ thấy có cái cối đá là nặng; nó mới hùy huých vùn ra; vừa vùn, vừa hò «ô vạy!» rầm cả lên. Nhà người ta thức dậy, đuổi đánh, hai anh chạy mửa mật ra.

Cách được mấy hôm, thằng thật thà, một đêm, lại đi ăn trộm với thằng khác.

Rình lúc nhà người ta ngủ cả rồi, thằng ăn trộm kia mới bảo nó rằng:

— Mày vào, tao ở ngoài này canh. Hễ mày thấy tiền thì mày cứ vác ra đây.

Thằng thật thà vào khuôn được đến hai mươi quan tiền ra sân, rồi ngồi đếm từng quan một. Đếm thấy quan nào cũng thiếu mất mười lăm đồng; nó mới vào đánh thức chủ nhà

dậy mà trách rằng :

— Sao mà nhà bác điều bạc thế: quan tiền nào cũng để thiếu mười lăm đồng! . . .

Người ta choảng cho cu-cậu một mẻ bò lê bò càng.

54. — Ác giả ác báo

Có một thằng bé con đi học may. Phải người thợ cả ác quá, đánh chửi nó cả ngày. Nó tức lắm, tìm cách báo thù :

Một hôm, nhà nọ sắp có cưới xin, gọi anh thợ may lại cắt quần áo. Thằng bé vội vàng đến trước, nói với chủ nhà rằng :

— Thưa ông, tôi nói để ông biết: thầy tôi, hễ lúc nào làm việc, thì hay đâm ra điên cuồng, bạ ai cũng cắn.

Việc nhà chủ thì gấp đên nơi, quần áo phải may nhiều, mà cả vùng đấy chỉ có một anh thợ may ấy là khéo thôi; nghe thấy thằng bé ấy nói thế, thì không biết nghĩ làm sao, mới hỏi nó rằng :

— Thế thì những lúc thầy mầy điên thì mầy làm thế nào?

Thưa ông, hễ khi nào thầy tôi sắp sửa giờ chửi thì tôi biết ngay, tôi liệu trước.

— Mày làm thế nào ?

— Hề tôi thấy thầy tôi hai tay đập xuống chiếu, là tôi biết cơn điên sắp nổi lên; tôi mới lấy thanh củi, phang cho một bời, thế là khỏi ngay.

Chủ nhà biết vậy, dạn dày tờ sắp sẵn lấy mấy thanh củi.

Một chốc anh thợ may mang kéo, thước kim, chỉ đến ở đây mấy hôm để may.

Được cả ngày hôm trước, không có việc gì cả. Đến sáng hôm sau, thằng bé con lấy kim đem giấu đi, anh thợ may oằn đểu, không thấy, mới lấy tay vỗ xuống chiếu, tìm. Nhà chủ tưởng là cơn điên anh ta sắp nổi lên, bảo đầy tớ lấy củi phang. Anh thợ may kêu văng cả lên. Càng kêu, càng giã bao nhiêu họ lại càng đánh bấy nhiêu; mãi đến sau đau quá, nằm thẳng cứng không kêu được nữa, bấy giờ mới thôi.

55. — Hà tiện

Có một anh đi học hà tiện; đến nhà ông thầy, hỏi phải nên mua gì cúng Thánh.

Thầy bảo rằng :

— Chỉ mua một cái bánh-đa thôi.

Anh ta ra chợ mua một cái bánh và mua thêm một con gà con, cắp về. Thấy trông thấy, trách rằng :

— Đã bảo chỉ mua một cái bánh-đa là đủ, sao lại vẽ vờ đi mua gà làm gì, thêm tốn ?

— Thưa thầy, con mua gà để khi bẻ bánh ăn, cho nó nhặt những vừng vụn rơi vãi.

Ông thầy nói rằng :

— Thôi, thế thì anh hà tiện hơn tôi, cần gì mà phải học tôi nữa.

56 — Ông lang đòi ăn

Có một anh đau bụng tháo dạ, đến xin thuốc ông lang mà nói rằng :

— Thưa ông tôi đau bụng đi rửa, mãi không khỏi. Ông có thuốc gì cứu cho tôi khỏi ; tôi nghèo chẳng có gì, chỉ xin tạ ông một bữa chén.

Ông lang bằng lòng, bốc thuốc cho nó. Cách đến hơn mười hôm rồi, mà chẳng thay nói gì đến cả. Hỏi, thì nó cứ nói chưa khỏi.

Ông lang tức quá, định bụng hễ thấy nó

đi đồng, thì theo rình xem.

Thằng kia vốn uống thuốc ông lang đã khỏi rồi, nhưng mà muốn sử quit.

Một hôm nó ra vườn đi đại tiện. Ông lang theo, đứng rình ở sau hàng rào. Thằng kia đi táo, ngồi rặn mãi một lúc lâu, rồi tuôn ra một đống tương.

Ông lang vội vàng chạy lại, tay trở vào đồng phân, miệng mắng thằng kia rằng:

— Hừ, xỏ lá! mầy ỉả đồng cứt rầu thế kia, mà không cho ông ăn nhé! . . .

57. — Thầy đồ dốt

Có một ông đồ dốt, ngồi dạy trẻ học sách Tam-tự-kinh. Đến chỗ: *Phàm huấn môn* (凡訓蒙), ông thầy không biết nghĩa là gì, cứ dạy rằng:

— « *Phàm* là ông Phàm; *huấn* là ông Huấn; *Môn* là ông Môn! . . . » — Trẻ cứ thế học.

Đến sách khác, có chữ *Bôi* (丕), là cái chén; ông thầy thấy chữ *Mộc* (木) đứng bên chữ *Bất* (丕), bảo rằng: « *Bất* là cây *Bất*! »

Học trò hỏi:

— Thừa thầy, cây Bật thế nào?

Thầy nói át đi rằng:

— Cây Bật ở ngoài Bê-Đông, chúng bay không biết được!

Ở bên cạnh nhà trường có một người đàn bà biết chữ, nghe thấy ông đồ dạy lão như vậy, mới ru cõn, hát rằng:

Ai giống cây bắt Bê-Đông?

Hay là ông Huấn, ông Mông, ông Phàm!

58. — Bố vợ và chàng rể giống tính nhau

Có một ông hà tiện, gả con gái cho một anh cũng hà tiện.

Tết đến, chàng rể ra chợ mua một cái tranh « Con lợn » đem lại tết bố vợ.

Bố vợ bảo rằng:

— Mày muốn tết tao con lợn bằng chứng nào thì mày cứ lại lấy que vạch ra ở sân là đủ. Hà tất phải đi mua tranh làm gì, thêm phí.

59. — Lấy giống râu

Có một anh thích râu ba chòm quá, mà mình thì ở cằm, ở mép, không thấy mọc một cái

râu nào ; trong bụng thường phàn nàn rằng : « Thôi, số mình chẳng được, thì cố làm thế nào cho con nó về sau có vậy ».

Một hôm, ra đường gặp một người râu ba chòm. Anh ta nhất định đón ngay về nhà để lấy giống ; làm cơm thết đãi, rồi nói thực tình rằng :

— Tôi chỉ sở nguyện được một bộ râu như của ông, mà không làm sao được. Đánh đề cho con vậy. Xin ông giúp tôi việc ấy. Không bao giờ dám quên ơn. — Tức thì bảo vợ vào trong buồng quạt màn dải chiếu, sắp chầu gối, mời người ấy vào.

Người ấy lấy làm lạ, ngần ngừ ; anh ta cầm tay lôi bừa vào bắt phải . . . cấy cho một ít giống râu ba chòm. Người có râu, thế bất-dắc-dĩ, phải nễ mà vào . . . cấy. Thoạt tiên, thấy reo lên : « Này một chòm ! » — rồi sau : « Này hai chòm ! Này ba chòm ! » — sau nữa làm luôn ; « Này bốn chòm ! năm chòm ! sáu chòm bảy chòm ! tám chòm ! . . . »

Anh nọ đứng ngoài nghe thấy, vội vàng chạy vào nói rằng :

— Ấy chết ! ông làm vừa chứ, kéo cháu về sau thành ra râu quai nón mất !

60. — Lấy thuốc mọc râu

Có một anh không có râu, bị vợ diều móc khổ quá, phải đi lấy thuốc mọc râu.

Một hôm, mang tiền đến nhà ông lang. Chẳng may ông lang đi vắng, chỉ có bà lang ở nhà thôi. Bà lang thấy anh ta đến, mới hỏi rằng :

— Bác hỏi gì?

— Thưa bà, tôi đến xin thuốc.

— Ông lang tôi đi vắng, bác lấy thuốc gì?

— Thưa, tôi xin thuốc mọc râu.

Bà lang ngồi nghĩ một chốc, rồi nói rằng :

— Tưởng lấy thuốc gì thì tôi không dám hạ thủ, chứ thuốc này tôi đã kinh trị. Để tôi giùm cho!

— Rồi lấy một ít liên-tu, gói vào giấy, đưa cho anh kia mà nói rằng :

— Phương thuốc này thì phải nội ẩm, ngoại đồ mới được. Đây tôi bốc thuốc uống; còn thuốc đồ, bác phải kiểm lấy.

Anh kia cầm lấy thang thuốc hỏi rằng :

-- Thưa bà, thuốc đồ thế nào, xin bà bảo cho.

— Bác kiểm lấy hai hòn đá cuội, lấy da bong - bóng lợn bọc lại. Khi uống thuốc rồi,

thì lên giường, nằm ngửa, lấy túm đá cuội ấy mà giay trên môi một lúc, rồi lấy ít dầu vừng đồ qua, thì mọc được râu.

Anh ta mừng quá, giả tiền thang thuốc, rồi chạy về nhà.

Một chốc, ông lang về hỏi bà lang rằng :

— Tôi đi vắng, ở nhà có ai đến lấy thuốc không ?

Bà nói :

— Có, có người đến xin thuốc. Ông đi vắng, nếu không có tôi ở nhà khai phương cho người ta, thì người ta đi lấy chỗ khác.

Ông lang ngạc-nhiên, hỏi :

— Ai lấy thuốc gì mà bà dám bốc ?

Bà lang mới kể tình đầu lại cho chồng nghe. Ông lang ngần ra, hỏi rằng :

— Chứ bà theo sách nào mà bốc cho người ta như thế ?

Bà quắc mắt, cãi rằng :

— Chẳng phải theo sách nào cả! Khi tôi mới lấy ông thì tôi có tí . . . nào đâu? Sao ông chỉ đồ cho tôi có một ít lâu, mà bây giờ mọc rậm thế? . . .

61. — Ông đồ Nghệ làm thơ

Có một ông đồ, người xứ Nghệ ra ngoài Bắc-kỳ tìm chỗ dạy học. Đi đến một cái đền thờ Đức Thánh Quan, vào xem, trông thấy ở trong cũng có tượng. Ngai uy-nghi ngồi giữa — ông Châu vác ngọn dáo; ông Bình bưng hòm ấn đứng rầu hai bên — trên án có cái đỉnh, nắp con sấu — ngoài sân có đôi hạc đứng chầu trên lưng rùa; — liền làm bài thơ họa cảnh, trọ trẹ ngâm rằng:

Nọ biết ông chi mặt đỏ gay?

Thế mà hương hỏa bấy lâu nay!

Bên kia chú lái cầm dao quắm;

Bên này thầy sãi bưng cái khay.

Trên án lò hương con chó đứng;

Ngoài sân cò trắng đụ cà-cay.

62. — Mèo thấy thịt có chê đâu

Có một chị, chồng đi lính vắng, ở nhà nuôi một con mèo, đặt tên là ông Hàn. Yêu đương quá — ăn cũng gọi: « ông Hàn ơi, lại ăn cơm » ngủ cũng gọi; « ông Hàn ơi, xuống đi ngủ! » lúc nào cũng gọi « ông Hàn ơi,

tôi yêu ông Hàn lắm, lại đây chơi với tôi ! »

Một hôm, chồng được phép về chơi nhà; sang thăm các bà con hàng xóm. Có người mách rằng:

— Bác đi vắng, không biết bác gái ở nhà có ngoại tình với ông Hàn nào mà ăn cũng gọi ông Hàn; ngủ cũng gọi ông Hàn; cả ngày cứ nheo nhéo rằng: « tôi yêu ông Hàn lắm, lại đây chơi với tôi ! ».

— Chỗ bà con, tôi quý bác, thì tôi mới nói. Xin bác cứ để bụng. Rủ có thể nào, cũng đừng bảo rằng tôi mách, mà bác gái oán tôi.

Anh ta vắng. Rồi giờ ra về, trong bụng giận vợ lắm, nhưng mà cũng không nói gì cả.

Đêm hôm ấy, nằm bên cạnh vợ, một hai toan hỏi; nhưng mà lại thôi. Vả cu-cậu bấy nay đi lính, bị cầm hãm đã lâu cho nên bây giờ không thể nhịn, mà nằm yên được, phải lòi thôi . . . mãi đến gần sáng, mới sực nhớ chuyện kia, ngồi nhòm dậy hỏi vợ rằng:

— Ở nhà thường hay ăn với ai, ngủ với ai? Vợ lay làm lạ, nói rằng:

— Mình đi vắng thì tôi ở nhà ăn một mình,

ngủ một mình, chú lại với ai! Sao mình lại hỏi ta thế?

— Vậy, thì chứ ông Hàn nào mà yêu cả ngày, gọi cả ngày thế?

Bấy giờ vợ mới hiểu; cười mà nói rằng:

— À! Mình chưa biết ông Hàn, để tôi gọi đến cho mà xem. — Rồi gọi: «ông Hàn ơi, xuống đây tôi bảo»

Con mèo ở đâu nhảy lại, tưởng chủ gọi cho ăn. Anh kia, quần chưa kịp mặc, dương-vật để ra thồn thện. Mèo ta trông thấy, nghĩ là miếng thịt, đớp ngay một cái.

Anh kia đau quá, nắm cái đó mà kêu.

— Ói Giời ơi! ông Hàn cắn đứt mất gì... tôi rồi, Giời ơi!

63. — Voi giả

Có hai vợ chồng trẻ, sinh được một thằng bé con giai. Đến khi nó lên bốn, lên năm tuổi, ăn nói đã hơi sỏi.

Một hôm tết tháng tám, nó đòi mua voi. Bố mới bảo rằng:

— Đừng mua voi, về phải kéo. Để tao làm voi tự khắc đi được, mà lại cười được.

Thằng bé ưng.

Chồng mới vợ năm bò xuống, giả làm voi, cho thằng cuội lên cổ làm quản tiền, còn mình thì qui ở sau làm quản hậu ; rồi thúc voi đi vòng quanh giường.

Thằng bé con thích quá, rún rẩy — « Nhong nhong ếp ! » — rầm cả nhà lên.

Được một nhát, quản hậu thúc voi thế nào tự nhiên thấy voi nằm bẹp gì xuống đấy, không đi được nữa. Quản-tiền lấy làm lạ, ngoảnh cổ lại nhìn, rồi đổ mắt tía tai, chửi quản hậu rằng :

— Đ..... m..... bố mày ! nhét tóc vào đít voi ông, để voi ông chết, ông bắt đền đấy nào !

64 — Niêm cửa

Một anh tính hay ghen, lại phải người vợ lẳng lơ. Hễ chồng đi vắng, thì ở nhà vợ đi chơi ngang.

Anh ta nghi tình. Một hôm, có việc phải đi vắng cả ngày, mới đem rớt vợ vào trong buồng, đóng cửa lại, lấy bùn trát vào khe cửa, gi môm, đánh dấu : xong rồi dặn vợ rằng :

— Hễ tao về mà thấy khác dấu thì khổ với tao !

— Nói rồi thì đi.

Một chốc, có mẹ giần đến rủ chị kia đi **mảnh**,
Chị kia ở trong buồng nói rằng:

— Bà cứ đứng ở ngoài ấy, chớ có **đầy** cửa
vào má sai **dấu**, về nó **đánh** tôi chết.

— **Dấu** nào? **dấu** ở cửa này à?

— Phải, bà thử **chịu** khó **nhận** kỹ xem nó **đánh**
dấu gì?

— Không **biết** bằng cái gì mà lại có hai **vạch**
hình như **lưỡi** trai, trên có nhiều **vạch** nhỏ li-ti
rẽ sang hai bên.

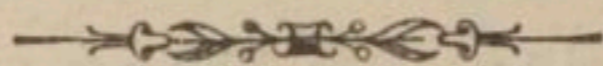
— Thôi, tôi **biết** rồi! Bà cứ **đần** cửa vào.

Một **trốc**, rồi hai người **đem** nhau đi.

Đến khi về, chị kia lại vào trong buồng, **bảo**
mụ nọ **đóng** cửa lại, lấy **bùn** trát vào **chỗ** cũ, **tốc**
váy lên, mà **gì** cái ấy vào; xong rồi cứ việc đi về.

Chiều, anh **chồng** về nhà, vào xem **dấu**, thì **thấy**
khác, lấy làm lạ, nói rằng:

— **Quái** chưa! sao **bản** nầy mình in **mòm** ngang
mà bây giờ lại **hóa** ra **mòm** giọc?

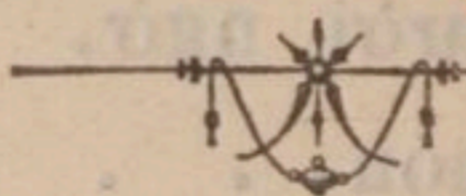

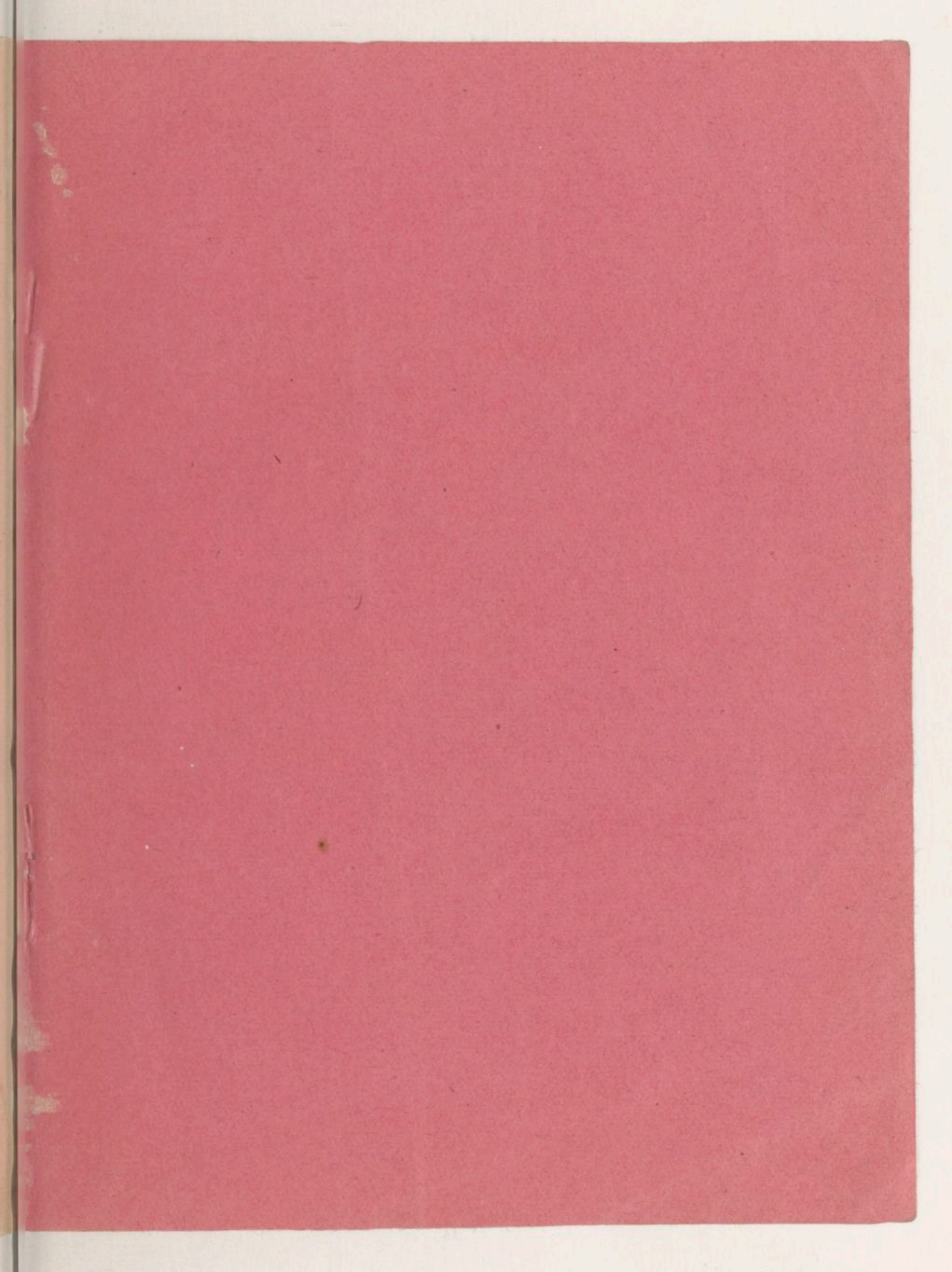
Quyển thứ ba sắp in tiếp theo.

MỤC - LỤC

Số bài	trang
32. --- Phải mắng oan	3
33. --- Thằng dầy tờ nỡm	3
34. --- Khóc chồng	5
35. --- Ông khách nói mát	5
36. --- Ông già thật thà	6
37. --- Vở quít dầy móng tay nhọn	7
38. --- Thơ cóc	9
39. --- Được cả đơn liền kếp	11
40. --- Anh chàng lẩn thần	12
41. --- Bất tỉnh nhân sự	15
42. --- Tham lam mắc lừa	15
43. --- Một mắt mười ngờ	18
44. --- Râu quai nón	19
45. --- Ngủ chẳng được, thì bỏ chơi!	21
46. --- Úm-ba-la, ba ta cùng khởi!	22
47. --- Hai bên cùng nhằm	25
48. --- Tính hay khoe	26
49. --- Chàng rể lém	27
50. --- Thầy đồ viết thầu	28
51. --- Thầy đồ ấu vụng chè	29
52. --- Ăn chả giả nem	30

35	—	Ăn trộm thật thà	33
54	—	Ác giả, ác báo	34
55	—	Hà tiện.	35
56	—	Ông lang đòi ăn.	36
57	—	Thầy đồ dốt	37
58	—	Bố vợ và chàng rể giống tính nhau	38
59	—	Lấy giống râu	38
60	—	Lấy thuốc mọc râu.	40
61	—	Ông đồ Nghệ làm thơ	42
62	—	Mèo thấy thịt có chê đâu!	42
63	—	Voi giả.	44
64	—	Niêm cửa	45

Hiệu ÍCH-KÝ có bán nhiều sách chữ tây, chữ quốc-ngữ chữ nho, và những giấy bút, mực, tây, giá thực rẻ.

Kê tạm mấy thứ:

Văn quốc-ngữ par Đỗ-Thận	0\$05
Hà-lục-cách-ngôn (Fables de la Fontaine 4 quyển, mỗi quyển	0,10
Khái-đồng-tập-dẫn Contes et Moralités par Đỗ-Thận bên chữ tây bên quốc ngữ, 2 quyển, mỗi quyển	0,20
Pháp-học-tiếp-giải (Méthode pratique pour étudier le français par Đỗ-Thận) bên chữ tây bên quốc-ngữ.	0,30
Tân-san-tự-vựng-tiết-yêu (Vocabulaire Grammatical Franco-Tonkinois par Thận et Dương bên chữ tây bên quốc-ngữ. . .	1,50
Sách dạy buôn bán và biên số sách par Donnadieu vừa chữ tây vừa quốc-ngữ ông Đỗ-Thận dịch	0,60
Sách Vệ-sinh (Notions d'hygiène par Dr Lecomte) vừa chữ tây vừa quốc-ngữ ông Mandron dịch	0,25
Nhi-độ-ma-lạ-mặc par Ngô-vi-Lâm . . .	0,25
Kim-Vân-Kiều par Nguyễn-Văn-Vinh . .	0,25

IN TẠI NHÀ IN THANH-NIÊN

108, Route de Hue, 108

HANOI